

ROSABELLE

HOOFDSTUK 1

Als ik het keukenkastje open, zijn alle planken leeg.

Dat is uiteraard geen verrassing; die planken zijn al weken leeg. Ik kijk erin voor Clara en doorloop elke ochtend dezelfde routine waarbij ik doe alsof er misschien meer te vinden is dan die ene schichtige kakkerlak die er woont.

Ik sluit het kastje en draai me naar haar toe. Clara komt nooit van het bed af, tenzij ik haar draag. Vandaag zit ze rechtop en staart ze door het met een laagje vorst bedekte raam naar buiten. Haar lichte ogen lijken nog bleker in de felle stralen van het vroege ochtendlicht. Haar hand trilt als ze het armoedige gordijn iets opzijtrekt en een blauwe gloed verlicht heel kort de ruit.

‘Het brood is op,’ deel ik haar mee. ‘Ik ga.’

Op sommige dagen laat Clara me vertrekken zonder vragen te stellen. Op andere dagen vraagt ze me hoe ik betaal voor het eten dat ik meebreng naar huis. Vandaag zegt ze: ‘Ik heb over mama gedroomd vannacht.’

Ik hou mijn gezicht uitdrukkelingsloos. ‘Alweer?’

Clara draait zich naar me om. Ze is zo vel over heen dat het lijkt alsof haar ogen diep in haar gezicht zijn gezonken. ‘Ze was ziek, Rosa. Ze had pijn.’

Ik steek mijn voeten in mijn laarzen en schud mijn hoofd terwijl ik in een straal zonlicht ga staan. ‘Het was maar een droom,’ zeg ik tegen haar. ‘De doden voelen geen pijn.’

Clara wendt haar hoofd weer af. ‘Dat zeg je elke keer.’

‘En jij staart te veel naar haar foto,’ zeg ik terwijl ik mijn veters strik. Mijn rechterhand trilt vandaag niet, en ik voel een vlaag van opluchting als ik weer overeind kom, gevolgd door een flits van angst zodra ik zie dat er weinig over is van het vuur in de haard – en van de stapel brandhout ernaast. Ik druk die angst de kop in. ‘Bovendien,’ voeg ik eraan toe, ‘heb je haar nauwelijks gekend.’

‘Jij vertelt ook nauwelijks wat over haar,’ antwoordt Clara met een zucht.

Door het raam vang ik een glimp op van een roodkopspecht en ik kijk gebiologeerd toe hoe hij zijn snavel in een met mos begroeide boomstam boort. Het is net iets meer dan tien jaar geleden dat Het Herstel is gevallen – net iets meer dan tien jaar sinds we hier kwamen wonen, op dit eiland dat ze de Ark noemen – en ik zou ook graag dagelijks mijn hoofd tegen een hard oppervlak willen rammen. Ik snak naar adem en negeer het altijd aanwezige, pijnlijke hongergevoel.

Het is nog steeds vreemd om de vogels te zien.

Ze vullen de lucht met geluid en kleur en laten daken kraken en boomtakken ritselen. Overal om ons heen strekken de altijdgroene bomen zich tot aan de hemel, zonder zich over te geven aan de seizoenen. Het is hier altijd vochtig, groenig, koud. De meren glinsteren helemaal uit zichzelf. De bergen in de verte lijken met waterverf geschilderd, rijen van puntige tanden die doorzichtig ogen in de mist. Mensen die warm en goed doorvoed zijn noemen dit land schijnbaar wonderschoon.

‘Ik blijf niet lang weg,’ zeg ik als ik papa’s oude jas om me heen sla en dichtknoop. Ik heb de militaire onderscheidingstekens er jaren geleden al met een bot mes afgesneden, wat me een blijvend litteken opleverde. ‘Als ik terug ben, zal ik kijken of ik het vuur weer wat kan opstoken.’

‘Oké,’ zegt Clara zacht. Gevolgd door: ‘Sebastian is gisteren langsges- gekomen.’

Ik blijf staan.

Heel langzaam kom ik weer in beweging en ik wikkel mijn moeders rafelige sjaal te strak rond mijn nek. Gisteren mocht ik in de fabriek werken en tegen de tijd dat ik thuiskwam, lag Clara al te slapen.

‘Hij kwam de post brengen,’ zegt ze.

‘De post,’ herhaal ik. ‘Hij is helemaal hiernaartoe gekomen om de post te bezorgen.’

Clara knikt en steekt haar hand onder haar kussen. Ze trekt een opgevouwen krant en een dikke envelop zonder opschrift tevoorschijn en geeft me ze allebei aan. Ik stop ze in de zak van mijn jas zonder er verder naar te kijken.

‘Dank je wel,’ zeg ik zachtjes. Ik stel me heel eventjes voor hoe het zou voelen om Sebastian de keel door te snijden.

Clara houdt haar hoofd schuin en kijkt naar me. ‘Hij zei dat je de bijeenkomst van vorige week had gemist.’

‘Jij was ziek.’

‘Dat zei ik ook.’

Ik kijk naar de deur. ‘Je hoeft hem niets te vertellen.’

‘Hij wil nog steeds met je trouwen, Rosa.’

Ik steek mijn kin in de lucht. ‘Wat weet jij daarvan?’

‘Zou het echt zo vreselijk zijn?’ Ze negeert mijn vraag en rilt even heel hevig. ‘Vind je hem dan niet leuk? Ik dacht dat je hem leuk vond.’

Ik draai me om naar onze kleine keuken, het kleine fornuis, de krakemikkige tafel en de stoelen die we nooit gebruiken. Naar het houten plankje met de spreuk dat boven de gootsteen hangt.

HET HERSTEL

van onze maatschappij

EEN NIEUWE VISIE

voor onze toekomst

Mijn blikveld wordt wazig. Ik was tien toen ik thuiskwam en een bruine beer de laatste restjes van onze voedselvoorraad zag opvreten. Clara was drie en mama was net drie dagen dood. Ik herinner me niet dat ik de beer heb gedood of dat ik wat er over was van mijn moeder heb begraven.

Ik herinner me het bloed.

Ik herinner me de weken die ik nodig had om de vloerplanken schoon te schrobben. De spijlen van Clara's bedje. Het plafond. De laatste woorden die mama tegen me zei waren: 'Doe je ogen dicht, Rosa,' alleen had zij haar ogen gesloten en had ik de mijne opengehouden. Ze stak het pistool in haar mond – een paar uur nadat we hadden gehoord dat papa niet langer zou worden geëxecuteerd voor oorlogsmisdaden. Hij had ons allemaal opgegeven in ruil voor een halfslachtig bestaan waarin hij langzaam mocht weggroten in een cel en hij de vijand allerlei geheimen doorspeelde. Ik dacht altijd dat mama zichzelf van het leven beroofde omdat ze de schaamte niet aankon. Nu ben ik ervan overtuigd dat ze het deed omdat ze wist dat ze voor papa's hoogverraad zou moeten boeten.

Misschien dacht ze wel dat ze haar kinderen zouden sparen.

Ik pak de berenpels van de haak en sla hem rond Clara's bevende ledematen. Ze heeft een hekel aan de pels. Ze zegt dat de pijn van de beer nog steeds in de hut hangt en dat ze er zelfs na zoveel jaren nog van moet kokhalzen. Als ze niet protesteert wanneer ik de vacht over haar schouders hang, weet ik dat de situatie ernstig moet zijn.

'Als je met Sebastian zou trouwen, zou alles beter worden,' zegt Clara,

die een nieuwe rilling onderdrukt. Ze zwijgt even om te kuchen en het geluid van haar hoest boort een gat in mijn schedel. 'Dan zouden ze de strafmaatregelen opheffen. Dan zou je niet meer elke ochtend hoeven doen alsof we iets eetbaars in de kastjes hebben.'

Langzaam richt ik mijn ogen op haar.

Ik herinner me nog dat Clara net was geboren en ik naar haar keek en me afvroeg of mama een pop op de wereld had gezet. Pas later realiseerde ik me dat ik er waarschijnlijk net zo vreemd uitgezien moest hebben toen ik werd geboren: als een spook, zo glasachtig. Ik bekijk haar vaak genoeg aandachtig als ze ligt te slapen, of als de ziekte haar zo overweldigt dat ze wegzakt in een coma. Ze is nu dertien, delicaat en optimistisch; heel anders dan ik was op die leeftijd. Ondanks de zeven jaar leeftijdsverschil lijken zij en ik lichamelijk sterk op elkaar: we zijn schrikbarend bleek, ons haar zo blond dat het bijna wit is en onze ogen hebben een desoriënterend kille kleur. Als ik naar Clara staar, is het net alsof ik in het verleden kijk – naar wat ik vroeger was, wie ik had kunnen zijn.

Ik was ook ooit zacht en broos.

'Ik denk dat hij echt van je houdt,' zegt ze, en haar ogen beginnen te stralen van emotie. 'Je had moeten horen hoe hij over je sprak... Rosa, wacht...'

Ik neem geen afscheid van mijn zusje wanneer ik de deur uit stap.

Ik pak het automatische geweer dat bij de deur staat, til de schouderband over mijn hoofd heen, zodat het wapen schuin tegen me aan hangt, en trek dan een versleten bivakmuts over mijn hoofd. Zo loop ik de kou in, waar de dikke vlokken al in mijn wimpers blijven hangen terwijl de deur achter me dichtslaat en dat geluid zijn stem heel eventjes overstemt. Dat is de enige verklaring die ik heb voor mijn schrikachtige reactie.

'Rosabelle,' zegt hij als hij met een brede glimlach vlak voor me komt staan. 'Nog steeds dood vanbinnen?'

JAMES

HOOFDSTUK 3

‘Goed. Prima. Oké. Je bent oké,’ zeg ik als ik heen en weer loop in de kleine ruimte van mijn cel. Ik aarzel en kijk dan voor de honderdste keer om me heen.

Ik bedoel, ik dénk dat dit een gevangenis cel moet voorstellen.

Het is hier schoon en dat is vreemd. Het is ook goed verlicht, al kom ik er niet achter waar de bron van al dat licht zit. De muren en vloeren zijn gemaakt van glimmend staal – zo glanzend dat ik mezelf van allerlei kanten kan bekijken – en de vertekende spiegelbeelden werken de hele tijd op mijn zenuwen. Ik heb geen idee hoelang ik hier al ben. Eens in de zoveel tijd wordt een of andere rare nevel de kamer in gespoten en elke keer weer verlies ik iets wat voelt als een aantal uren.

Mijn briljante plan loopt niet geheel volgens, eh... plan.

‘Luister,’ zeg ik, wijzend naar een gesmolten waas van mijn gezicht. ‘Er is geen reden tot paniek. Je hebt nog steeds je eigen broek aan, je hebt al je eigen lichaamsdelen nog en als het de bedoeling was dat je hier zou sterven, dan zou het niemand kunnen schelen of je naar de wc moest of niet, oké? Dan zouden ze je laten creperen in een berg van je eigen stront...’

Precies op dat moment klinkt er een mechanisch gezoem en wordt er een opening in de grond onthuld. Ik ben hier lang genoeg om ontdekt te hebben dat er een paneel opzijschuift en een bodemloos zwart gat verschijnt zodra ik iets als ‘wc’ of ‘toilet’ zeg. De randen van het gat zijn voorzien van metalen tanden die bijna garanderen dat ze je pik eraf zullen

bijten. Ik ben nog nooit zo bang én opgelucht geweest om te kunnen pissen. Ik heb echt een fucking hekel aan deze plek.

Ik heb ook andere dingen geroepen, zoals 'Laat me hieruit' en 'mother-fucker' en 'ijshoorntje alsjeblieft', maar ik kreeg alleen maar meer nevel in mijn gezicht gespoten.

Ik vraag me af of er thuis al iemand heeft gemerkt dat ik er niet ben.

'Ja, natuurlijk hebben ze dat, zakkenwasser,' mompel ik.

Adam zal pissig zijn. Warner zal pijnlijk zijn. Juliette is misschien al in tranen uitgebarsten. Als ik dit al overleef, zal Kenji me waarschijnlijk eigenhandig de nek omdraaien.

Een week geleden leek het allemaal zo'n goed idee om in te breken op de Ark. Dit krankzinnige eiland is het laatste toevluchtsoord van Het Herstel – de laatste snik van een fascistische, psychopathische heerschappij die in feite de hele wereld wil onderwerpen – en het is niemand ooit gelukt om door hun verdedigingslinie heen te dringen. Thuis, in de baarmoeder van mijn familie en vrienden, waar ik nog steeds word behandeld alsof ik een kleuter ben die zijn eigen kont niet kan afvegen, leek dit een geniaal plan. Als ik dat éne zou kunnen klaarspelen wat zelfs de beroemde Aaron Warner Anderson niet is gelukt, dan zouden ze me misschien eens gaan respecteren. Misschien zouden ze me eindelijk eens zien als een man en niet als die tienjarige jongen die elke avond huilde om zijn grote broer.

'Goed gedaan, stomkop.' Ik beuk mijn hoofd tegen de muur aan.

Als ik ooit nog thuiskom, zullen ze me nooit meer iets laten uitvoeren. Mijn halfbroer en zijn vrouw regeren zo'n beetje over de hele wereld, en ik mag straks blij zijn met een bureaubantje. Terug de luiers in. En alle speciale bevoegdheden worden meteen weer ingetrokken.

Ik laat een nerveus lachje horen en kam dan met beide handen door mijn haar. Ik heb geen idee hoe Juliette het bijna een jaar heeft uitgehouden

in een isoleercel. Voordat ze in haar eentje de hele ondergang van Het Herstel orkestreerde, heeft ze moeten lijden op manieren die ik me niet eens kan voorstellen. En nu ik deze glimmende hel rondkijk, besef ik dat ik haar nooit voldoende heb gewaardeerd. Niet dat ik nog meer van haar kan houden dan ik al doe – ik bedoel, zij en Warner hebben geholpen om me op te voeden – maar als ik bedenk hoe erg Het Herstel haar gemarteld heeft...

Nee. Daar gaan we niet bij stilstaan. Niet hier. Niet nu.

‘Douche!’ schreeuw ik tegen de muur.

Er gebeurt niets.

‘Stuk stront!’ schreeuw ik tegen de muur.

Weer schuift het paneel van het wc-gat in de grond open.

‘Luister,’ zeg ik kwaad, ‘als je me niet gaat vermoorden, dan kun je me op z’n minst iets te eten aanbieden...’

De woorden zijn mijn mond nog niet uit of er flitst een herinnering in me op. Ik kom meteen in beweging en zoek in mijn zakken tot ik het heb gevonden: een klein plastic zakje met half gesmolten gummibeertjes.

Ik kan een glimlach niet onderdrukken.

Die klootzakken hier hebben al mijn wapens van mijn lijf getrokken, maar het snoep mocht ik houden. Toen ik vertrok had ik het meegegrist uit de snacktas van de vijf jaar oude Gigi. Dat voelt nu alsof het jaren geleden is. Ik scheur het zakje open en staar dan een halve seconde naar de gesmolten beertjes. De kunstmatige geur van diverse fruitsmaken roept een zintuiglijke reactie op die mijn hart bijna te veel wordt.

‘Hé,’ zeg ik met toegeknepen ogen tegen mijn vloeibare spiegelbeeld. ‘Verman je.’

Ik giet het zakje gummibeertjes in mijn mond leeg en prop het plastic terug in mijn zak. Ik kauw nog steeds als ik zeg: ‘Je gaat weer naar huis.’

Je zult iedereen heus weer zien. Je...'

De kamer begint te trillen met een zacht, mechanisch geronk en de rest van de woorden sterven weg. Ik verstrak en deins naar achteren, sla een hand voor mijn ogen als een van de muren verdwijnt en dan met zo'n felle lichtflits weer verschijnt dat ik de verandering niet kan verwerken.

En opeens heb ik bezoek.

Ik wist wel dat Het Herstel beschikt over enorm geavanceerde technologie – we bestuderen hun werk nu al een jaar of tien – maar deze jonge vrouw duikt als uit het niets op. Ze verschijnt vlak voor me, overal om ons heen zijn stalen wanden die ons gevangenhouden en ze staat er zo onmenselijk roerloos bij dat ik een ogenblik lang geloof dat ik hallucineer. Ze is net een elfachtig wezen uit een of ander sprookje, zo tener dat ze net een lichtstraal lijkt. Witblond haar, ijzige ogen. Een huid als glas.

En belachelijk aantrekkelijk.

Mijn hart klopt iets te snel als ik knipper en mijn rug recht. De nepsmaken van het snoep komen op het ongelukkigste moment tot leven op mijn tong. Ik heb een mond vol met halfgekauwde gummibeertjes. Ik probeer door te kauwen zonder dat het lijkt alsof ik kauw. Jezus.

De tengere elf doet een stap naar me toe en ik krimp ineen.

'Vertel me je naam en geboortedatum,' zegt ze zacht terwijl haar kille ogen me opnemen.

Er is iets aan de manier waarop ze haar hoofd schuin houdt – en die gladde, afgemeten klank van haar stem – en dan dring het tot me door. Dit prachtige, vreemde schepsel is geen echt mens. Ze is een robot.

Ik adem weer uit en mijn irritatie zorgt ervoor dat mijn lijf zich, geheel tegen mijn intuïtie in, ontspant.

Het feit dat ik te maken heb met kunstmatige intelligentie maakt het een stuk eenvoudiger. Ten eerste ga ik geen gesprek voeren met een fucking

robot. Ik mag dan een stomkop zijn, maar ik ben niet hersenloos. Ik weet hoe dol Het Herstel is op toezicht en controle. Ik weet dat deze cel in de gaten wordt gehouden. Ze zijn gek op psychologische spelletjes. Ze martelen hun slachtoffers graag. Als ze me dood wilden hebben, dan zouden ze eerst een echt mens hebben gestuurd om me geestelijk nog extra door de mangel te halen voordat ze me vermoordden. In plaats daarvan neemt dit ding waarschijnlijk alles op en analyseert het mijn vitale functies terwijl ze mijn achtergrond boven water halen. Ik durf te wedden dat die robot nu een of andere database doorzoekt en ontdekt dat Aaron Warner Anderson mijn halfbroer is, Juliette Ferrars zijn vrouw en dat ik de jongste zoon ben van Paris Anderson, de overleden ex-opperbevelhebber van Noord-Amerika. Ze hebben een lot uit de loterij in handen.

In gedachten sla ik mezelf voor mijn kop.

‘Ik heb je een bevel gegeven,’ zegt ze en ze doet nog een stap dichterbij.

Ik kauw nog wat en probeer de hap door te slikken zonder erin te stikken. ‘Luister, als die computer in je hoofd niet allang weet wie ik ben na het scannen van mijn gezicht, ga ik mooi geen vragen beantwoorden. Dus als je hier bent om informatie te verkrijgen, dan heb je vette pech. Stuur anders gelijk de vent die me moet martelen.’

Ze aarzelt en de verrassing tekent zich zo kort af op haar gezicht dat ik het bijna niet had gezien. Fascinerende, levensechte technologie.

Ze knippert naar me met die vreemde ogen en zegt dan zacht: ‘Ben je iets aan het éten?’

‘Gummibeertjes,’ antwoord ik met volle mond.

Ze knippert weer met haar ogen. Er is zoiets menselijks aan de manier waarop ze me bestudeert dat ik er kippenvel van krijg.

‘Ik begrijp het niet,’ zegt ze.

‘Gummibeertjes. Dat zijn zachte gomsnoepjes, om op te kauwen...’